

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

IX. Libri aduersus innocentes quantum noceant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

bernationem, ad priuatas nostras inde componendas, augendâque, quâ ventus adspirauerit, rationes. Concubinas Cardinali Bellarmino addictas mille sexcentas quadraginta duas, & ab ipso denique occisas, vt hinc nempe intelligeretur quid credi de aliis deberet, quorum erat virtus debilior, cum inter optimos insignis, fuisset nihilominus tantorum flagitiorum capax. Ad hæc prouinciarum rebelliones, cædes Regum, orbis deprædationes; & ruinas, denique scribebat ante annos septuaginta Nicolaus Sande-
rus. [De Iesuitis plures fortè fabulæ feruntur, quam olim de monstris. De origine enim horum hominum, & genere vitæ, & instituto, de moribus, ac doctrina, de consiliis, & actionibus varia simul, & contraria, ac somniorum simillima, non priuatis tantum colloquiis; sed publicis concionibus, librisque impressis publicantur.]

L. 3. ad
Schism. Ang-
licæ.

Nec ista librorum colluies, perdita auctorum consilia segniùs promo-
uet, quàm olim, Christi & Christianorum execrationem pestilentissima Pilati acta, Maximini iussu toto orbe Romano peruulgata, & in scholas in-
ducta. Fingebat scriptor sacrilegissimi operis, exscriptum bona fide, ex co-
gnitione iuridica causæ Christi, ex actis Pilati præsidis in illius condemna-
tione, ex tabulario Ierosolymitani prætorij. Stiparat autem horrendis fla-
gitiis, quibus innocentiam Christi Iesu, furcifer incestabat. Quæ vulgo cre-
dita tam exosos fecerant Christianos, vt vbi se primum darent in publi-
cum, ad ignem mox palam à conclamantibus poscerentur, ex quo & sarmen-
titij dicti sunt, quam artem, quidlibet cuiuslibet Dei seruo, pro libidine inu-
rendi, ad proritanda in illum hominum odia, nemo ferè est veterum, qui
scriptis à se defensionibus non queratur, nemo cuius verba magnam par-
tem, Societati non bellè congruant, vel exostulanti, vel seipsam solanti.
[Illi verò, inquit Athenagoras, etiam epulas detestandas, & concubitus in-
cestos fingere nobis audent, partim ne temerè infensi nobis videantur;
partim quod ita existiment, vel nos metu percussos à nostra professione
abduci, vel principum animos, propter flagitiorum magnitudinem aduersus
nos concitari, & exasperari posse. Nos verò illud vos intelligimus; & non
contra nos tantum, sed omnibus retro sæculis morem hunc fuisse scimus,
diuina quadam lege, ac ratione, vt contrariam sibi virtutem improbitas
impugnaret.] Et suo quidem grandi periculo id sensere præstantissimi etiam
mendicantium Ordines, ex quibus vt ducit Societas sanctimonix exem-
pla, ita etiam consolationis, & Gregorius XIII. suprema sua autoritate
Societatem erigens afflictam, duos profert *sanctorum Dominici, & Fran-*
cisci, præstantissimos Ordines, suis etiam vexationibus perfunctos, & publi-
co bono à summis Pontificibus seruatos. Nota Guillelmi à sancto amore,
Parisiensis Doctores in illos factio, scriptiones, conatus; quamuis primo
adhuc vt vnquam deinceps spiritu vegetos. Tam criminoso attore impius
sanctissimos homines, & doctissimos deformauit, subornauitque tam frau-
dulento veri fucos suas calumnias, vt eos & toti Gallix faceret odiosos, &
extruderet pulpitis quæ Parisiis obtinebant, imò & spes suas sacrilegas
mitteret

IX.

Libri aduer-
sus innocen-
tes quantum
noceant.

Bull. Ascen-
dente Domi-
no &c.

mitteret ad eos ab Ecclesia, & hominibus extirpandos, tanquam germina virulenta. Sunt autem hæ pessimi hominis accusa'iones aduersus mendicantes, ex iis impromptu, quibus duo Ecclesiæ Doctores Thomas, & Bonaventura eas confutarunt: Vsurpari à mendicantibus pimarìa in Academiis pulpita, extrusis contra fas possessoribus antiquis; excussam ab iis Præfulum potestatem, atque imperia, Apostolicis priuilegiis prætexi: domos passim inuadi, lupina fame, ad prædam ex iis faciendam: fastu ac superbia tumidos, terere aularum limina ad aucupandam Principum gratiam; immiscere se consilij specie, negotiis alienis, re autem vera vt propria commoda nundinentur; arrogantiam, docendo; concionando, vanitatem; sua narrando, iactantiam ructare: cursare vagos, & vbique semper: nunquam vllibi esse. Obstare aduersantibus pertinaces, & vice maxillæ alterius præbendæ, ictum vsuris centesimis reddere: inhiare honori, famæ, ac plausibus, & priuatam suam in Christi gloria venari: versari frequentes in litibus; & de re aut fama disputetur, de summo iure nec apicem cedere, modesta specie animum impudentem; ementita virtute Pharisæicos spiritus premere. Illorum ergo cellas esse non aulas; chorum non Academiis; sportas, & storceas, & manuum opera, non doctrinarum, & artium studia, non conciones, & sacra pulpita, sed triste silentium; non alienorum iudicia criminum, sed suorum detestationem & luctum, quantumuis forent integritatis inculpatæ; at pseudo-Apostoli cum essent & pseudo-Christi, ac prodormam operam venturo anti-Christo darent, esse de medio tollendos, an possit atrocius aliquid in vllam hæreticorum sectam vomit: tam cæcus fuit paucorum errore grassabundus in omnes furor; inuidentia, sui tam impotens. Quodd literario eius Regno, ex iis ordinibus magni viri, maiori splendore officerent; & primas docentiam exedras suis meritis occupassent. Tanto demum damno, improborum suasu ab Innocentio IV. Sancti Dominici depressus Ordo, haud alterius reus quam auctæ altius sanctitatis, scientiæ, ac famæ; vnde hostium in illum ausus tam efferi, quem cernerent ab eo abiici à quo vno tutelam sperare debuerat: vnde ingens, pariter discrimen, vel scindendæ in partes Ecclesiæ, vel subruendi funditus Ordines egregiè meritos de vniuersa Christianitate, actumque profecto de iis erat, nisi fauentiorem sibi nacti essent Alexandrum IV. & Thomæ ac Bonaventuræ non segnes, mutolue calamos, quales doctor, cum suis optasset, sed in suorum propugnatione strenuos, ac robustos, alioqui nec venti tam immanes, tam citò confedissent; nec Guilelmum à Sancto Amore probrosi censura silentij, exiliūque domuisset. Iam à simili canum allatrato amplissimi Ordines liberi, diurnæ inuidiæ, ac perpeffionum præmio fruuntur, alra pace, nec est qui contra ganniat, aut itylum moueat; In nos *adhuc manus extenta*. Sunt tamen qui velint, nos Iobo crudius, manu nihilo miriori quàm Dæmonis, Iobi carnificis, ne debere quidem retinere *derelicta labia circa dentes*, ad patrocinium aliquod innocentia laceratæ; sed quod de Philosopho Christiano Nazianzenus dixit, cædenti non

non

non modo alteram, verum, & tertiam quæ nulla est, maxillam potrigere. Habent nos si vocem mittimus vindictæ cupidos; si tacemus, confitentes reos; vt illum in Euangelio qui ad crimen obiectum *obmutuit*.

Ad Societatis quoque iactationes sed ab ortu suo repetitas eæ spectant, quibus eius fundator exagitatus est retortis præcipuè in parentem, scelestis in filios molitionibus impiorum. Gabrielem Lermeum, Simonem Misenum, Heliam Hallenmullerum, Rudolphum Hofpinianum, Pascasium, Arnaldum, & alios famosos effecit, collecta ex hoc argumento infamia, dum vitam Ignatij Ribadeneiræ opus configunt tum stolidis, & puerilibus; tum hæreticis censuris; & nomen ipsum contemptui, gesta vituperio traducunt, quod tamen ex recens edito de vita S. Matris Teresiæ exemplari, detracta sunt illa præsidia, quæ sibi ab Ignatij filiis collata, suis ipsamet scriptis proficitur, Typographi rationculæ cuiuspiam certo tribuerim decurtare sibi editionem illam ea potius parte quæ Societatem attinebat, quam alia qualibet indulgentis, quanquam & edita suo toto pars illa, vt sanctæ illi perhonorifica, ita nec esset vel vnum apicem de cuiusquam gloria decerptura. [Deo, inquit, Teresia, sub finem capitis vigesimi tertij vitæ suæ) Deo laus à quo id accepi vt quos à confessionibus habui, semper iis obtemperauerim, esto non absque meo aliquo defectu, fuere autem illi ferè perpetuo, viri Deo cari de Societate Iesu,] & alius quidem per annos quatuor, alij sex, decem, duodecim alij. P. Ripalda; & Baltasar Aluares vir Sanctus; Hieronymus Perez; Aegidius Gonzalez præter, & alios, diu P. Franciscus Ribera qui Virginis postea vitam composuit, opus dignum auctore, & sanctitate argumenti. Nec absimile est quod in enarrandis, magni Archiepiscopi Mediolanensis Caroli Borromæi rebus pariter actum est. Earum post alios scriptor, quæ voluit edere auctiores, inde vt potuit maximè, quæ mente haud scio, Societatis exclusit nomen, omnemque illius operam in iuuandis sancti progressibus, eiusque Ecclesia, clausis præterit oculis, quamuis ab testibus oculatis, particulatim, & disertè posteritati tradita, vbi que passim perlegatur. At hæ profecto comitates quocumque animo adhibita fuerint, placere superis non possunt, quorum beata de cælo mens ad defossam radicem ramos fructibus graues libentissime inclinat, quasi gratias habitura (vt dixit de arboribus non nemo) præstiti sibi quo creuerant alimenti. Quod ab ipsis quoque dum viuerent, sedulo factitatum, cum æterna virtutis ipsorum commendatione attendat qui volet, ex aliquot lineis datæ ad Christophorum Rodriguez de Moya à S. Theresia Epistolæ, qui essent eius in Societatem, & de Societate sensus [horum poterit fieri certior ab nonnullis è Societate Iesu qui hic versati sunt, & probè me norunt, eaque spectarunt. Sunt enim ij, patres mei, quibus si quid habet anima mea boni, post Christum integrè id debet. Mihi pro nostris cænobiiis non omnes probantur quæ pietati student, sed eæ tantummodo vel quas audiunt confitentes, vel suis consiliis regunt; nec vllam à me huc vsque admissam memini quæ non esset illis in Christo filia, nam eas video

P esse

X.

Alia Soc. con-
fessiones,
& vnde nam
orta.